

predsednik
Dieter F. Uchtdorf
drugi svetovalec
v Prvem predsedstvu

Vse je prav

Ko premišlujem o naši pionirski dediščini, je ena najbolj ganljivih stvari, ki mi pridejo na misel, hvalnica »sveti, naprej«. (*Hvalnice in otroške pesmi*, str. 2) Tisti, ki so šli na dolgo potovanje do Doline Slanega jezera, so to hvalnico na tej poti pogosto peli.

Zelo se zavedam, da pri teh svetih vse ni bilo prav. Trpeli so zaradi bolezni, vročine, utrujenosti, mraza, strahu, lakote, bolečin, dvomov in celo smrti.

Toda čeprav so imeli vse razloge, da bi zaklicali: »Vse ni prav!« so razvijali notranjo držo, ki jo danes lahko le občudujemo. Gledali so preko svojih dvomov k večnim blagoslovom. V svojih okoliščinah so bili hvaležni. Navzlic dokazom o nasprotnem so peli z vsem prepričanjem svoje duše: »Vse je prav!«

Naša hvala pionirjev je prazna, če v nas ne vzbudi notranjega premišljevanja. Omenil bom nekaj njihovih lastnosti, ki me navdihujejo, ko premišlujem o njihovi žrtvi in predanosti.

Sočutje

Pionirji so drug za drugega skrbeli ne glede na družbeno, ekonomsko ali politično ozadje. Drug drugemu so pomagali celo, čeprav so zaradi tega počasneje napredovali, čeprav je bilo neprikladno ali čeprav je to zanje pomenilo žrtvovanje in napor.

V tem ciljno usmerjenem in strankarskem svetu lahko osebni ali strankarski cilji prevzamejo prednost pred skrbjo

za druge ali krepitevijo Božjega kraljestva. V današnji družbi se lahko zdi, da je doseganje določenih ideoloških ciljev merilo tega, koliko smo vredni.

Določanje in doseganje ciljev je lahko nekaj čudovitega. Toda če uspeh doseganja ciljev pride na račun tega, da drugih ne upoštevamo, jih prezremo in prizadenemo, je lahko cena takšnega uspeha previsoka.

Pionirji so skrbeli za ljudi v skupini, toda v mislih so imeli tudi tiste, ki so prišli za njimi, ker so sejali pridelke za potniške vlake, ki so pripeljali kasneje.

Poznali so moč družine in prijateljev. In ker so se zanašali drug na drugega, so postali močni. Prijatelji so postali družina.

Pionirji služijo kot dober opomin, zakaj se moramo osvoboditi skušnjave, da bi se osamili, in zakaj moramo namesto tega raje pomagati drug drugemu ter biti drug do drugega sočutni in ljubeči.

Delo

»Sveti, naprej, ne bojte se težav.«

Ta stavek je postal himna utrujenih popotnikov. Težko si je predstavljati, kako trdo so te velike duše delale. Hoja je bila med lažjimi stvarmi. Vsi so morali stopiti skupaj, da so priskrbeli hrano, popravili vozove, skrbeli za živali, negovali bolne in šibke, iskali in zbirali vodo ter se varovali pred pretečimi nevarnostmi vremena in številnimi nevarnostmi divjine.

Vsako jutro so vstali z jasno opredeljenimi nameni in cilji, ki jih je razumel vsak: da bi služili Bogu in bližnjim ter prispeli v Dolino Slanega jezera. Vsak dan so jim bili ti nameni in cilji jasni; vedeli so, kaj morajo narediti, in da je pomemben napredek vsakega dne.

V našem času - ko je toliko tega, kar si želimo, tako zlahka v našem dosegu - je skušnjava, da bi se obrnili nazaj, kadar je cesta pred nami videti nekoliko luknjasta ali če se pobočje pred nami začinja strmo dvigovati. V tistih trenutkih nas lahko navdihne to, da se spomnimo teh mož, žensk in otrok, ki niso dovolili, da bi jih bolezi, težave, bolečine in celo smrt odvrnile od začrtane poti.

Pionirji so spoznali, da opravljanje težkih stvari pretegne in okrepi telo, um in duha, da jim poglobi razumevanje njihove božanske narave in jim da več sočutja do drugih. Ta navada jim je okrepila duše in zanje postala blagoslov še dolgo potem, ko se je njihovo potovanje čez planjave in gorovja končalo.

Optimizem

Ko so pionirji peli, so ubesedili trejo lekcijo: »Temveč si radostno utirajmo pot.«

Ena velikih ironij našega časa je, da smo tako močno blagoslovljeni in vendarle smo lahko tako zelo nesrečni. Čudeži obilja in tehnologije nas osupnejo in nam dajejo varnost, zabavo, takojšnjo izpolnitev želja in udobje. In vendarle vse okrog sebe vidimo toliko nesreče.

Pionirji, ki so toliko žrtvovali, so bili brez vsega in jim je primanjkovalo celo najbolj osnovnih potrebščin za preživetje. Razumeli so, da sreča ni posledica srečnih naključij ali usode. Predvsem se zagotovo ne zgodi zato, ker se nam uresničijo vse naše želje. Sreča ne pride zaradi zunanjih okoliščin. Izvira od znotraj - ne glede na to, kaj se dogaja okrog nas.

Pionirji so to vedeli in v tem duhu so našli srečo v vseh okoliščinah in v vsaki preizkušnji - celo v tistih preizkušnjah, ki so zamajale same temelje njihovih duš.

Preizkušnje

Včasih se ozremo na to, kar so pionirji prestali, in z olajšanjem rečemo: »Hvala Bogu, da ne živim v tistem času.« Toda sprašujem se, če tisti pogumni pionirji, če bi nas danes lahko videli, morda ne bi izrazili iste zaskrbljenosti.

Čeprav so se časi in okoliščine spremenile, se načela za soočanje s preizkušnjami in uspešno skupno življenje kot

skrbne in uspevajoče skupnosti pred Bogom niso.

Od pionirjev se lahko naučimo vere in zaupanja v Boga. Lahko se naučimo sočutja do drugih. Lahko se naučimo, da nas delo in marljivost ne blagoslovita le posvetno, temveč tudi duhovno. Lahko se naučimo, da nam je sreča na voljo ne glede na okoliščine.

Najboljši način, da pionirjem izkažemo spoštovanje in hvaležnost, je, če v svoje življenje vnesemo zvestobo do Božjih zapovedi, sočutje in ljubezen do bližnjih ter marljivost, optimizem in radost, ki so jih pionirji tako dobro izkazali v svojem življenju.

Ko to delamo, lahko sežemo čez desetletja časa, tiste plemenite pionirje primemo za roke in svoje glasove pridružimo njihovim v skupnem petju: »Vse je prav! Vse je prav!«

NAUK SPOROČILA

S tistimi, ki jih obiskujete, lahko začnete s petjem hvalnice »Sveti, naprej« (*Hvalnice in otroške pesmi*, str. 2). Lahko bi spregovorili o izkušnji, ko je vi ali nekdo, ki ga poznate, živel po načelu sočutja, dela ali optimizma. Če boste prejeli navdih, bi tistim, ki jih obiskujete, lahko pričevali o blagoslovih, ki izhajajo iz življenja po teh načelih in iz obljub, da lahko prejmejo podobne blagoslove.

MLADINA

Pisanje dnevnika

Predsednik Uchtdorf naše dni primerja z dnevi pionirjev. Čeprav morda niste šli čez planjave, ste pionirjem podobni bolj, kot si morda mislite! Prav tako lahko izkažete sočutje, trdo delo in optimizem. In prav kakor vemo, da so pionirji te lastnosti imeli, ker so pisali dnevnike, vas bodo tudi vaši zavamci lahko spoznali preko vaših dnevnikov.

Vzemite si nekaj minut in v dnevnik zapišite nekaj malega o sebi. Pišete lahko o duhovnih stvareh, na primer kako ste s pomočjo nebeškega Očeta prejeli pričevanje ali premagali izzive. Svojim pra-pra-pravnukom (ki bodo vaš dnevnik morda nekoč brali!) lahko pomagata uvideti, kakšen je bil vaš vsakdanjik. Na katerih projektih delate v šoli? Kako je videti vaša soba? Kaj se o svoji družini najraje spominjate?

Ko boste začeli, tako da boste vsak dan nekaj malega zapisali, ne boste le jasneje videli, kako vam nebeški Oče v vsakdanjem življenju pomaga, prav kakor je vodil pionirje, temveč boste prav tako svojim bodočim potomcem puščali dediščino.

OTROCI

Sledimo vzoru pionirjev

Predsednik Uchtdorf je povedal nekaj načinov, kako so pionirji izkazovali ljubezen do nebeškega Očeta. Sledite lahko njihovemu vzoru. Sledi nekaj zamisli, kako lahko začnete.

SOČUTJE

- Napišite prijazno sporočilo ali napravite sladico za nekoga, ki je žalosten.
- Sošolcu pomagajte pri domači nalogi.

DELO

- Določite cilj. Vsak dan naredite nekaj, kar vam bo pomagalo doseči cilj.
- Staršem pomagajte pripraviti večerjo.

OPTIMIZEM

- Napravite seznam desetih srečnih stvari v vašem življenju.
- Nasmehnite se vsakomur, ki ga srečate.

vera, družina, pomoč

Božanske lastnosti Jezusa Kristusa: Odpuščanje in usmiljenje

Gradivo preučite v duhu molitve in prosite, da bi izvedeli, o čem naj govorite. Kako vam bo razumevanje Odrešenikovega življenja in poslanstva poglobilo vero vanj in blagoslovilo tiste, nad katerimi bдите preko obiskujočega poučevanja? Več o tem na reliefsociety.lds.org.

To je eno od vrste sporočil za obiskujoče poučevanje, ki ponazarja Odrešenikove lastnosti.

Če razumemo, da nam Jezus Kristus odpušča in da je do nas usmiljen, nam to lahko pomaga, da smo odpuščajoči in usmiljeni do drugih. »Jezus Kristus je naš vzornik,« je dejal predsednik Thomas S. Monson. »Njegovo življenje je bilo zapuščina ljubezni. Zdravil je bolne, dvigal potrte, rešil grešnike. Na koncu mu je jezna drhal vzela življenje. Vendar z Golgote še odzvanjajo besede: 'Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo - največji odraz sočutja in ljubezni na zemlji.«¹

Če ljudem odpustimo njihove prestopke, bo tudi nebeški Oče odpustil nam; Jezus nas prosi, naj bomo »usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče« (Lk 6:36). »Odpuščanje grehov se zgodi pod pogoji,« je rekel predsednik Dieter F. Uchtdorf, drugi svetovalec v Prvem predsedstvu. »Moramo se pokesati. [...] Mar se nismo vsi, v enem ali

drugem času, krotko približali stolu milosti in prosili za milost? Mar si nismo z vso močjo svoje duše želeli milosti - da bi nam bilo odpuščeno za napake, ki smo jih naredili, in za grehe, ki smo jih zagrešili? [...] Dopustite, da vas Kristusova odkupna daritev v srcu spremeni in ozdravi. Ljubite drug drugega. Drug drugemu odpuščajte.«²

Dodatni odlomki iz svetih spisov

Mt 6:14-15; Lk 6:36-37; Al 34:14-16

Iz svetih spisov

»Odpustiti bi morali, prav kakor je odpuščeno nam,« je dejal starešina Jeffrey R. Holland iz zbora dvanajstih apostolov.³ Zgodba o izgubljenem sinu ponazarja obe strani odpuščanja: enemu sinu je odpuščeno, drugi si prizadeva odpustiti.

Mlajši sin je vzel svojo dediščino, jo hitro zapravljal in ko je prišla lakota, je delal in krmil svinje. Sveti spisi pravijo, da se je, ko je »šel vase«, vrnil domov in rekel očetu, da ni

vreden, da bi bil njegov sin. Oče pa mu je odpustil in zaklal debelo tele za gostijo. Starejši sin se je vrnil z dela na poljih in se ujezil. Očeta je opomnil, da je veliko let služil, nikdar prekršil zapovedi, vendar »mi nisi še nikoli dal kozliča, da bi se poveselel«. Oče pa je odgovoril: »Otrok, ti si vedno pri meni in vse, kar je moje, je tvoje. Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, ker je bil izgubljen in je najden.« (gl. Lk 15:11-32)

OPOMBE

1. Thomas S. Monson, Ljubezen - bistvo evangelija, 184. spomladanska generalna konferenca, maj 2014, str. str. 105.
2. Dieter F. Uchtdorf, Usmiljeni prejmejo usmiljenje, konferenčna objava, maj 2012; poudarek v izvorniku.
3. Jeffrey R. Holland, The Peaceable Things of the Kingdom, *Ensign*, nov. 1996, str. 83.

Premislite naslednje

Kako odpuščanje lahko koristiti tistemu, ki odpušča?